

העלון טעון גניזה
עלון מס' 825
שבת אחריימות קדושים
שנת תשפ"ו

ע"ש הצדיק המלובן רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א
יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יעקב קיקי בן יסמיה ז"ל
נרמלה קונפטה בת רחל ז"ל
חנניה בן אורלי ז"ל
דינה בת פורטונה ז"ל
אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

זמני שבת
פרשת אחריימות קדושים

רבינו תם	צאת שבת	הדלקת נרות	פליג המנחה	ירושלים
8.33	7.53	6.39	5.49	תל אביב
8.30	7.55	6.56	5.51	חיפה
8.30	7.56	6.47	5.52	באר שבע
8.29	7.54	6.55	5.48	

הפטרה: "בן אדם דבר"

ההלכה השבועית

הלכות ספירת העומר
וימי הספירה

א. מנהגי יפה אף נעים בכמה קהלות מירושלם שבימי הספירה בין מנחה לערבית קוראים מעט מפרקי אבות, ושומעים מפי תלמיד חכם מוסר השכל מענין הנאמר בפרקי אבות, דבר הלמד מענינו, וממשיכים בזה עד שיגיע זמן צאת הכוכבים, כדי שיספרו העומר בזמנו דהיינו אחר צאת הכוכבים. ונמצא מצוה גוררת מצוה, שבכדי לקיים המצוה מן המובחר לספור אחר זמן צאת הכוכבים, לומדים תורה ברבים. וראוי לעשות כן בכל קהל. וכל המזכה את הרבים זכות הרבים תלוי בו.

ב. מי שנסתפק אם ספר העומר בלילה הקודם, (וביום הקודם לא נזכר מספירת בעומר כלל), סופר בברכה מטעם ספק ספיקא, שמא באמת ספר העומר בלילה הקודמת, ואם תמצא לומר שלא ספר, שמא הלכה כדעת ר"י בעל התוספות, שכל לילה ולילה מצוה בפני עצמה היא, ונוסף על זה שיש לנו דעת הרי"ף והרמב"ם והראב"ה שסבירא להו שעיקר מצות ספירת בעומר גם בזמן הזה מדאורייתא, וספיקא דאורייתא לחומרא. והוא הדין אם הוא מסופק אם ספר בלילה הקודם את המספר הנכון או לא (ולא ספר ביום את המספר הנכון), יוכל לספור מכאן ואילך בברכה.

חזון עובדיה

מטעמים לשולחן

ולא תלין פטלת שכיר אתך עד בקר (יט ג)

הפסוק הזה מלמדנו שלא לאחר פעולת שכיר, הוא אומר שלא נאחר תשלום משכורתו של הפועל, וכותב על כך השל"ה הקדוש בטעמי המצוות שהטעם למצווה זו לפי שהקדוש ברוך הוא מזמן פרנסת בראיו, והוא גזר שפועל זה יאכל אותו יום ממשכורתו, ואם כן אותו אדם שלא נתן לפועל שכירתו חלל גזירת המלך, וממשיך השל"ה שהמלאך הממונה על אותו היום מקרב את אותו אדם שלא שילם משכורת הפועל לפני יוצר כל ודן אותו כמי שעבר על גזירת המלך.

מסופר על סוחר בדים אשר ניזקק לישועה, ולכן ניכנס אל הקודש פנימה אל הרב הקדוש רבי זושא מאניפולי זיע"א להתברך מפי קודשו ולהושע על ידי תפילתו. על שולחן הרבי הניח כפדיון גליל בד יקר אותו הביא מבית מסחרו אל הרבי. לאחר שיצא אותו סוחר עלה בליבו של רבי זושא כי היתה זו סיבה מאת ההשגחה העליונה לשגר אליו את הבד מן הסתם הגיע שעתה של הרבנית לתפור לעצמה בגד חדש, דבר אשר נבצר ממנה שנים רבות עקב המחסור התמידי אשר שרר בבית. הרבי הביא את הבד לרבנית אשר מסרה אותו לידי חייט העושה במלאכה, וכשם ששמחה הרבנית בבגד החדש אשר נישלח לה מן השמים כך שמח החייט האביון מן הפרנסה אשר נתגלגלה לידו מן שמיא שכן עני מרוד היה ולא כל יום היתה מזדמנת לידו עבודה. לאחר זמן מה כאשר הגיע הרבנית ליטול את הבגד המוכן, הבחינה בחייט המגהץ גיהוץ אחרון כשעיניו זולגות דמעות. כל כך היה שקוע בכיו ובצער עד אשר לא שם לב כלל כי הרבנית נכנסה אל החדר. צערו של החייט נגע ללב הרבנית והיא התעניינה לפשר הדבר, החייט הבליג על בכיו מחא את הדמעות מעיניו וניסה להעמיד פנים כביכול שלא אירע מאומה, אך הרבנית לא ויתרה ודרשה במפגיע לדעת מהי הסיבה אשר הביא אותו לידי בכי זה. כיון שכך, נאלץ החייט לפתוח את סגור לבו ולספר על צרתו בפניה. בעוד שבוע ימים אמורה בתו להכנס לחופה, אלא שעד כה טרם עלה בידי האב למלא את הבטחתו ולתפור בעבורה שמלת כלולות. ככל שהתאמץ לקמץ בהוצאות ולחסוך פרוטה לפרוטה לרכישת אריג לשמלת כלולותיה, טרם עלה הדבר בידו. כאשר הבחינה הכלה באריג הנאה שבידי אביה ובשמלה ההדורה שהוא תופר, סבורה הייתה כי זוהי שמלת כלולותיה. כעת היא ממתנה בקוצר רוח לרגע בו תסתיים המלאכה, ואז היא תזכה בשמלה הנכספת. כאשר גיהצתי את הבגד גיהוץ אחרון, התוודע החייט בעיניים מושפלות, העברתי בעיני רוחי את האכזבה המרה שתהא מנת חלקה של ביתי כאשר תיווכח לדעת כי השמלה המיוחלת נעלמה מן הבית. הרבנית לא נדקקה אף לרגע אחד של היסוס, וישר הכריזה בחדווה, הסירו דאגה מליבכם ודמעה מעיניכם השמלה החדשה של ביתכם הכלה, היא מתנה ממני ביום כלולותיה תתהדר בה ביום חופתה וגם לאחריו, אשמח בשמחתה כאילו לבשתי את הבגד בעצמי ואף יותר מכך. החייט האביון כשומעו את דברי הרבנית, נרעש עד עמקי נשמתו וניסה להתנגד להצעה הנדיבה, אך הרבנית הבהירה בהר היטב כי המתנה נתונה לביתו הכלה ולא לו, ואם כן אין לו אפשרות להתנגד לכך. בדמעות של התרגשות ליווה החייט את הרבנית אל הדלת כשאינו מפסיק להעטיר על ראשה תודות ותשבחות על החסד הגדול והמופלא שגמלה עימו ועם הכלה. לאחר ימים אחדים, נזכר רבי זושא כי טרם באה הרבנית לתבוע ממנו מעות בשכר תפירת הבגד וכששאל רבי זושא את הרבנית, שחה לו הרבנית את כל המעשה. כלום יכולתי לנהוג אחרת, הצטדקה הרבנית וכי אפשר לעמוד מגד לצערה של בת ישראל עניה אשר אף בגד ליום כלולותיה אין לה. תבורכי מן השמים, השיב לה רבי זושא, אשריך ואשרי חלקך שזכית להגיע לכך לדרגה של 'אשרי משכיל אל דל'. הרבנית עמדה לסוב על עקבותיה ולצאת מן החדר, אך הרבי קרא לה ושאלה בפיו ומה בדבר תשלום דמי התפירה. מה זאת אומרת, התפלאה הרבנית, הריי הענקתי לו את השמלה כולה. אכן, השיב רבי זושא, מעשה גדול עשית ולמצווה גדולה ייחשב לך, אך מה עניין מצוות הכנסת כלה אצל תשלום שכרו של אותו חייט עני אשר יגע ועמל לתפור את הבגד כשהוא נושא נפשו לשכרו, האם בנין המצווה ישארו החייט ובני ביתו רעבים ללחם. ותוך כדי דיבורו הוציא הרבי מעות שלושה לתשלום דמי התפירה ומיהר לשגור לבית החייט על עבודתו. על פי דברי השל"ה הנהגתו של רבי זושא תובן היטב כי הנה הקדוש ברוך הוא שלח לחייט העני את משכורתו דרך רבי זושא, ואם כן למה שנמנע זאת ממנו, וכמובן שמספור זה אפשר להבין ולראות אף את גדלותו וצדיקותו של רבי זושא זכותו תגן עליו.

ח.י.ח

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyion.org או הכנסו ל- www.hasdeyion.org או בואצפ: 050-9580500

יום-הסיט הזה ולשכוח ממנו. מה יש? חייקל צלצל במיוחד להזכיר לו לומר את ה'רבונו של עולם' לפני קריאת שמע שעל המטה: "תגיד, שמעון, תגיד בפה מלא: 'הריני מוחל לכל מי שהכניס...'. הייתי אומר לך אפילו", כך מציע חייקל הנבון כל-כך, "שתאמר את זה שבע פעמים, אולי ח"י פעמים. תגיד חזק, הרי אנשים עלולים לסבול מהקפידה שלך, תוציא טינה מלבך, זה עניין של סכנה, רבי שמעון, זה לא פשוט...". אדם יקר, חייקל, דואג לאנשים ורבי שמעון אמר את ה'רבונו של עולם', אך כבד היה לו בלב, בנשמה. כמעט לא ישן כל הלילה, אולם גיבור היה למחרת בבוקר כאשר החליט, על אף הכל, להגיע אל בית המדרש ב'איזור עטרות'. הבין כי עליו לעשות כך למען הסר לזות שפתיים. איזו חגיגה חיכתה לו שם. כולם היו סביבו ברחבה והוא הבין לנפשו. חייך ועשה צחוק מהענין, אמר שהכל בסדר. שמאי שווייגיפיש חלף במקום ונכנס להתפלל. לא הבחין בקבוצה שסביב אוגנדר, גם לו היתה נקלטת במבטו - לא מעז היה לפטפט בה, הקולות עלולות להפריע למנינים... רעש של טובה רעם סביבו. דוב'לה חיינך הגיע אחת לכמה דקות, להראות איך אמרת-קודש מצדיקים במעלת הנחמד ואין בו. את כולם קיבל רבי שמעון יפה ובקלות. "העיקר שזה לא אתה", אמרו לו הרבה, "העיקר שאתה נקי ומה משנה כבר מה אומרים ברחוב?" אפילו קלמן רוזניץ, ביום חתונתו ושמת לב, טרח להיעצר לכמה דקות ולבקש מחילה מפורשת. הגבאים באו לכבד, כולם הגיעו ללחוץ יד ולטפוח על השכם. יהודה זוגרבוים מזג כוסית לחיים והשמחה היתה גדולה. "שנים עברו מהסיפור הזה עם רבי שמעון אוגנדר, שנים רבות מאד", שח מספרו הסיפור, "לאחרונה הזדמן לי לשוחח על כל העניין עם רבי שמעון אוגנדר בכבודו ובעצמו. נסענו יחד ברכב והנחשאלה בדרך אב. סיפרתי לו שבאותו יום מהומה נמנית על באי בית המדרש ושמעתי את דבר החשד. יחד עם זאת אני זה ששמעתי במהלך אותו יום ממישהו כי יש חשד על טוני, היתה לי את הזכות להעביר זאת לטיפולו של שימי רוזניץ וכך לגרום להסרת הטעות. אף אם חלפו כבר כמה וכמה שנים מאז המעשה - פרץ רבי שמעון בבכי נורא בדברו על אותו יום. ניכר היה עליו שהזמן שעבר לא הכהה כחוא-זה מן הכאב הסולד של הפצע הנפשי הקשה. "איני יודע מה היה קורה לולי התפוגג החשד", התייפץ, "הרי לא יכול הייתי להוציא את האף מן הבית' מרוב כלימה...". "תוך כדי בכי, בגרון חנוק דמעות, סיפר לי מה עבר עליו במשך היום: על הטלפון שביתו ענתה לו; על שני האברכים שנטפלו אליו ואמרו לעשות בו שפטים; על השיחה הקרה עם קלמן רוזניץ, על השיחה עם הגיס שריח חשד נדף ממנה ועל בקעה שמצא שכן מסוכסך להתגדר בה לפנות ערב; על המודעה, על חייקל היקר מכל ועל מסע הפיוס הגדול. "כך קבלתי תמונה ברורה על כל אותו יום קשה: את חלקו ראיתי בעיני, אל חלק ה'טוני' שבו קרוב הייתי מאד. את חלקי האחרים, שסופרו כאן בהרחבה, שמעתי עתה מבעל המעשה, רבי שמעון עצמו. היה זה מחזה מר לראות איך הוא רוטט בבכי ולרגעים ארוכים אינו מסוגל לדבר מתוך סיוט וקושי נפשי להיזכר באותה תקופה. "ניסיתי לרמוז אולי כדאי שנפסיק לדבר על זה, אך דווקא רבי שמעון האריך. אציין שלא שמעתי ממנו מלה בגנות מישהו, לא היתה לו תרעומת, רק כאב והתייסר מאד. סיפר לי כי עד עצם היום הזה הוא שומע פה ושם מאנשים שעוד סבורים כי הוא זה ששכנע אז בגניבה, הוא ולא אחר". ההלצה העממית מספרת על מישהו שאיים על שכנו כי ימשיך להפריע לו לישון, יפיץ עליו שמועה שהוא כהן שחטא ונישא עם גרושה. כאשר המאום לגלג ואמר: "והרי איני כהן כלל וכלל", ענה המאיים: "את הטענה הזו אתה כבר תאמר...". בחייו של רבי שמעון אוגנדר היתה הלצה זו למציאות כואבת. לשון הרע מתקבל על כל הלבבות, התיקון והפיוס אינו מתפרסם ומתקבל באותו סדר-גודל. "באותה תקופה" - ממשיך מספר-הסיפור לצטט את רבי שמעון אוגנדר - "אחר שבוטות אחדים מאותה יממה שחורה-משחור, נזדמן לי לפגוש אדם גדול מיוחד וידידי הקרובים, אישיות רבנית מיוחדת ואצילה, נקרא לו רבי צדיקאי. איננו גרים בקרבת מקום, איננו נפגשים רבות, אך קירבה נפשית עזה לנו. רבי צדיקאי שמח לפגוש אותי, נפנה עמי לצדדים והרחיב עמי שיח. תוך כדי כך בירר האם הכל בסדר אצלי, האם הכל כשורה אצל המשפחה, האם הכל מתנהל למישרין. "פתחתי את לבי ושפכתי בפניו במירות רבה את שעבר עלי. אני מדבר ומספר והרב צדיקאי מחוויר כסיד, משתתף בצערי. התגובה שלו, אחר שדמע עמי ארוכות העניקה לי מעט נוחם למחשבה: "מי יודע", אמר, "מי יודע מה פטרת את עצמך? מי יודע מהלא יסורי גוף נפטרת באותן יסורי נפש איומים. מוטט עליך יום קשה אחד ובוודאי שפטרו אותך מן הדין. "בזיונות מכפרים, כידוע, בושה היא שפיכות דם של ממש ומרצה כקרן - אם האדם אינו עונה ומקבלם באהבה. כאשר מביישים אדם - מכפרת לו הבושה כצורות של יסורים ר"ל. מתנה וודאי תאריך ימים בבריאות ונתת". בסיום-דבריו הראה לי את פירוש רבינו יונה במשלי (על המקרא "כי את אשר יאהב ה' - יוכיח, וכאב את בן ירצה") ואיחל לי שיתממשו חילוי באופן מוחשי: רבינו יונה כתב שכשם שאב מרצה את בנו אחר שמכהו, ומוסיף לרצותו ולפייסו אין קץ לאחר שמכהו, כך הקב"ה ברחמיו מטיב בכפליים עם זה שנגזרה עליו מכה, ומרבה לרצותו אחר המכה, עדי יחוש מפויס... "מי אני ומה אני שאבין בענייני שמים", שח רבי שמעון אוגנדר באזני משגרת-הסיפור, "אין לי עסק בנסתרות, מצווה אני להיות תמים עם ה' אלוקי. אך גם אם יתכן שעגמת הנפש הזו, על כל קשייה, פטרה ממני עגמה כפולה ומכופלת - המחיר יקר וכבד, לא פשוט...". "זה הסיפור", מסיים המשגרת לזכות את הרבים, "ואני סבור שאין צורך להוסיף עליו עוד מלה אחת".

נפלאותיו לבני אדם

המשך מלפני שבוע: זאת אחריות של מנהל הראייה לכל שבח. לבו של הגבאי נצבט בקנאה. במהירות ויעילות איתרו השניים את מאיר טוני, לקוי-הדעת האומלל. דיברו מה שדיברו וטוני הודה שהוא זה שגנב, שלף על אתר את אלפי הדולרים והשקלים, והניחם על השולחן. שלושת אלפי הדולר של רוזניץ עוד כרוכים היו בגומיה. עשו מה שעשו בכדי לוודא שמעללים אלה לא ישובו על עצמם, צעקו ושיצקו באותו ערב להחזיר לעוד כמה נגנבים את כספם, אלא שעל הכסף, עוד הסיפקו באותו ערב להחזיר לעוד כמה נגנבים את כספם, אלא שעל מצפונם רבץ משא איום ונורא, איום ונורא. חיפשו וחיפשו את רבי שמעון אוגנדר בבית, רצו לומר לו שירד החשד, רצו לבקש מחילה אלא שרבי שמעון לא היה בבית. באותה שעה של 'מבצע טוני' הילך רבי שמעון אוגנדר ברחובה של עיר. מיטט לצאת מן הבית באותו יום, כל טלפון הקפיצו והדריך את מנוחתו. לאורך היום קיבל הרבה מסרים טלפוניים, אנונימיים ומפורשים, אשר מוטב יעזוב את דרכו וישבו אל ה' וירחמו. יום קשה מנשוא עבר עליו, והוא קיווה להגיע אל סימונו עם לב בריא. ממה שמעו בני הבית ברחוב, הבין רבי שמעון כי הענין כבר מדובר בפי הבריות וכי חושדים אותו בגניבה שלא ביצע. בניו ובנותיו שמעו לחשושים אחורי גבם ולא ידעו את נפשם ממבוכה. במהלך היום התקשר אל גיסו, המתגורר באיזור עטרות, והחל בוכה כילד קטן: "עשו עמי טובה, הפריכו את השמועות. ממוטטים עלי שואה, איך אצליח לשוך את ידדי במצב כזה, איך אראה את פני...". הגיס הבטיח לעשות הכל, אולם רבי שמעון, המנותץ לרסיסים אחר מכה נפשית שכזאת, לא יכל להתעלם מן התחושה שבעצם גם הגיס חשד בו ומקבל את דבריו לחצאי...רק לקראת הערב, כאשר החשיך בחוץ, יצא מי הבית אל הרחוב. נסע למסור את השיעור הקבוע, לכל הפחות שם נותרה לו פינה של כבוד-עצמי. מלכתחילה חשב לוותר היום על אמירת השיעור, אלא שזוגתו האיצה בו לצאת, חששה לשלומה. כאשר יצא לאחר התפלה, ועודו בין ציבור מאזיניו, חשכו עיניו. מי ניגש מולו? לא אחר מאשר שמאי שווייגיפיש מן הבין מולו. זה שנתיים שאדון שווייגיפיש אינו מחליף אתו מלה. פעם סוכך עץ רחב והסתיר בין חלונות בית שווייגיפיש לחלונות בית אוגנדר. לפני שנתיים נוספו שני חדרים לבית אוגנדר, ותוך כדי בנייה נקצץ בטעות עץ רחב זה שהיה חשוב מאד לפרטיות ומשפחת שווייגיפיש. מאותו יום ואילך שמאי מתנהג כיריב נרנז. אינו עונה לברכות השבת וממרר פראוף בכל הזדמנות. רבי שמעון ניסה פעם לשוחח עמו, לרצותו ולנסות להגיע לפתרון אולם שמאי לא הסכים להיות פרטנר לשיחות שלום...באין שותף, מתנער רבי שמעון ופורש, לא יעמוד ויתחן אל שווייגיפיש שיאזיל להביט לעברו. עתה הוא ניגש, שמאי, בצעדי ענק מולו. רבי שמעון התרחק במהירות מקרב מאזיניו, שיער לעצמו מה עומד להיות, הסיפק לפתול את הרכב כאשר שמע מאזיניו את הקולות: "עכשיו כבר כולם יודעים", קולו של שמאי חזק, זה שנתיים לא שמעו. "כל העובר עבירה בסתר הקב"ה מפרסמו בגלוי. השחיתות שלך כבר מדוברת בכל העיר, כך נאה, זה דינו של צבוע...". מהר מאד התניע את הרכב, אפילו לא רצה לראות מי שמע ומי לא שמע, לא רצה לדעת אם שומעי-שיעורו קלטו במה מדובר, נמלט הביתה שבור ומדוכדך, הרוס כולו, צמוק-מוח ושמוט-נפש. עולמו התמוטט תחתיו, בשלב זה אינו רואה סוף לפרשה. עדיין אינו יודע אם רק בכך ששמו התעכר וטוניף בצורה איומה שכזאת. חובת גזירה נוראה זו רק בכך ששמו התעכר וטוניף בצורה איומה שכזאת. מחשבה נועזת נצנצה בקרבו: לארוז חבילות ולהמריא לא-ישם, לברוח מן הרוחות שהכל יוצקים עליו ללא עוול בכפו. בלב כבד עלה הביתה, כובש עיניו בקרקע לבלתי יפגוש עוד מישהו. בהגיעו אל דלת הבית נעצר מופתע למראה מודעה ענקית המכסה את כל הדלת: "כבוד נפש נקי וצדיק, מזכה הרבים, מרביץ תורה יקר ונכבד, הרב רבי שמעון אוגנדר שליט"א. בשם כל תושבי 'איזור עטרות' הרינו לבקש בזאת סליחה ומחילה. אשמנו, בגדנו, חשדנו. חטאנו עווינו שפענו. אין לנו פה לדבר ואין לנו מצח להרים ראש. צר לנו, מר לנו, אין לנו מנוחה בהעלותנו על דעתנו ולא הצער והבושה שנגרמה מעללת כבודו במשך היום האיום הזה. הגנב כבר נתפס, ואנו המומים ומזועזעים מול העוול הנורא שגרמנו למע"כ כמו פינו. עוד אין אנו יודעים איך לפצותך ואיך לתקן את המעוות. אולם הרינו לפניך מלאי בושה וכלימה, חרדים ודואבים. הוי הוי ואבוי, גיוואלד, מה היה לנו. סלח לנו, רבי שמעון, מחל לנו, כפר לנו. מתחייבים אנו לעשות הכל בכדי להשיב את כבודך על כנו. ולוואי יקויים בך מאמר חז"ל: "אשרי מי שחושדים בו ואין בו". על החתום: קלמן רוזניץ. גבאי בית הכנסת וחברי הנהלה. רבי שמעון תלש את המודעה מן הדלת ונכנס פנימה. קבלת פנים חמה חיכתה לו, הוקל לכלול. קראו את המודעה והחלו להעביר לו את מכשיר הלטפון: "רבי שמעון, רבי שמעון הצדיק, רבי שמעון" - כולם מעבר לקו צחקו וחייכו, בירכו ואיחלו, העתירו תשבחות על היושר ועל ההגינות הידועה של משפחת אוגנדר. "ידענו שזה לא אתה, שזה רק חשד שכבר יתבדה". רק רבי שמעון עצמו עוד לא שותף היה לשמחה. עדיין לא התאושו. דם רב נשפך ממנו היום, כמיות של דם הוקזו מנפשו, והוא חש שהוא טרם מתייצב. כן, וודאי שהוא מוחל, בלב שלם. הבין את הטעות, הבין את החשדות, האזין בסבלנות שעה ארוכה לכל ההסברים מפי כל החברים (יש כאלה ? מעניין והיכן הובל במשך כל היום ?) ביטא בפה-מלא שאין בעיות, הכל בסדר, טעות לעולם חוזרת, העיקר שכולם ילכו לישון בשלווה. הרגיע את קלמן רוזניץ ואמר לו שיישן טוב, מחר בערב יש לו חתונה גדולה, אל ידאג, הוא מפויס, אין בעיות ואין קפידה. חייקל לא הסתפק ביישוב ההדורים, טרח להתקשר שוב אל רבי שמעון באישון לילה, קרוב לחצות, כאשר רבי שמעון כבר ביקש לסיים את

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

עשיתי מבחן במסגרת הלימודים במכללה ולא עברתי. האכזבה הייתה גדולה, ואיתה גם חשש ממה שיבוא בהמשך. אבל בתוך התחושות האלה, נזכרתי: כבר הייתי במקום הזה בעבר. לפני כמה חודשים נכשלתי במבחן, ולאחר מכן זכיתי לעשות "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" ובסיעתא דשמיא עברתי. גם הפעם, לא התיאשתי, והזמנתי שוב "פדיון נפש" ב"חסדי ינון". ניגשתי למועד ב' עם תקווה. וברוך השם, זכיתי שוב לראות ישועה: עברתי את המבחן, ובציון יותר גבוה בהרבה ממה שציפיתי. זה פשוט מדהים... אין לי מילים להודות להשם ולשליחיו הנאמנים...

א.א משרדות

הבן שלי, השם ישמור אותו, עבר פגיעה קשה דרך הרשתות החברתיות. הוא מאד נפגע ממה שכתבו עליו... לאט לאט ראיתי איך המצב הנפשי שלו מתדרדר ומאבד את הבטחון העצמי והאמון. כמה קל להיות "גיבור" מאחורי מקלדת, וכמה קשה למי שנמצא בצד השני. כואב הלב גם לנו ההורים. עשיתי עבורו "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" וברוך השם, וברוך שמו, לאט לאט המצב השתפר, התחזק וחזר לעצמו... אין על מי להשען אלא על אבינו שבשמים...

בעילום שם

סמא דחיי - הסגולה הטובה ביותר להצלחה

שמר פיו ולשונו שמר מצרות נפשו (מסעי, ב"א כ"ט)

אפלו לא שמר פיו ולשונו עדן ועדנים, מכל מקום יתחבק ביתר הימים לבל יחטא

ידע עוד, שאפלו אם לא שמר פיו ולשונו עדן ועדנים, מכל מקום יתחזק עצמו על כל פנים על להבא ביתר הימים שיחיה אותו השם יתברך, שלא יהיו מקלקלים. ולמה הדבר דומה? לאיש ששכר שומר לשמר כרמו בכל ימי הקיץ, ופשע השומר ולא שמרו איזה חדשים, ומחמת זה נהרס הכרם מאד, שפוצו הגנבים את גדרו ונבנו הרבה מן הכרם, היתכן שיעזב בעל הבית בשביל זה עתה את כרמו לגמרי ויניחהו למרמס לחית שדה? ואדרבה, הוא מוסיף עתה שמירה על שמירתו ומתקן את גדרו, ונותן עיניו ולבו עליו, שלא יאבד אפלו פרי אחד. כן הדבר הזה ממש, וכמו שכתוב במשלי (כד, ל): "על שדה איש עצל עברתי ועל כרם אדם חסר לב, והנה עלה כלו קמשנים, כסו פניו חרלים, וגדר אבניו נהרסה". ועצתו לענין כרמו, שיתקן גדרו ויעקר הקמשנים וחרלים ממנו, וישים עינו עליו שלא יתנספו עוד חרלים עליו.

תקון על להבא לנכשל בחטא הלשון

ובענינו גם כן תקונו על להבא, שיעשה לעצמו גדרים, שיחזיק עצמו מחבורת אנשים, ושלא ידבר אודות שום איש, ולמי שקלקל בלשונו שחרפו ונדפו, ויפסו וישמר יתר ימי חייו בשמירה על פיו, שדבורו יהיה רק בדברי קדשה ודברי תורה (לבד מה שצריך לדבר הכרחי ולפרנסתו), ואז יוכל לומר על עצמו (סכה נג): אשרי זקנתנו שקפרה ילדותנו. (פרטים נוספים בחוברת התשובה על עון לשון הרע נתבאר בספר "חפץ חיים" יעו"ש). (שמירת הלשון ח"ב פ"ז)

לבקשת הקוראים - מחכים לספורי ישועות שלכם
בטל: 1700-720-500 או בואצפ 050-9580500

הבן של השכנה שלי לא הרגיש טוב, על פניו היה נראה שיש לו וירוס אבל כשהגיעו לרופא והרופא בדק אותו הוא אמר להם שרשמנו ליצלן יש חשש שלבן שלהם יש את המחלה, ושיגיעו בשבוע הבא שיתחילו סידרת בדיקות. השכנה שפכה את ליבה אצלי ואני מהכרות עם הפדיונות של חסדי ינון - הצעתי לה לעשות "פדיון נפש" ב"חסדי ינון", בפרט שזה היה בדיוק לפני שעשו את הפדיון בחצות בליל פורים. השכנה אכן רשמה אותו, וכשהלכו לאחר שבוע לרופא הוא אמר שאין כלום - וכל החששות ברוך השם נעלמו. אני מתקשרת לשתף ולהודות לבורא על חסדיו המרובים...

ר.א מהמרכז.

מזה כחודש אני סובלת בכאבים ממש חזקים בצד ימין של הבטן, עשיתי הרבה בדיקות ולא מצאו את מקור הכאב, הרופאים אמרו לי שאין להם איך לעזור לי שהם לא מוצאים את מקור הבעיה והם מקווים שזה יעבור מעצמו. החלטתי ללחוץ על הרופא לעשות בדיקת אולטראסאונד, בבדיקה התגלה ממצא שנראה לא כל כך טוב אבל לא ידעו בברור בדיוק מה זה, והרופא החליט לשלוח אותי לבדיקת סי.טי. מקיפה. בשלב זה החלטתי לעשות "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" שאני יודעת שבסיעתא דשמיא רואים שם ישועות. לאחר הפדיון באופן מפתיע פגשתי חברה שלא ראיתי הרבה זמן, והיא דאגה להקדים לי את התור - למחרת שזה לא מובן מאליו בכלל. עשיתי את הבדיקה והיא יצאה תקינה לחלוטין כשהתשובה הגיעה למחרת הבדיקה שזה גם לא צפוי, ומעבר לכל זה הכאב נרגע לחלוטין ללא שום התערבות רפואית. אני מתקשרת לשתף כשכולי צמרמורת, חסדי השם כי לא תמנו, כי לא כלו רחמינו...

א.מ מהמרכז

יש לי דירה שאני מנסה להשכיר מזה כחודשיים, הבעיה העיקרית הייתה שממול לדירה התחילו לבנות וזה ודאי יפריע למשכירים גם מבחינת רעש וגם אבק. חשבתי כבר לעצמי שודאי אני אצטרך להוריד במחיר בצורה משמעותית. ביום חמישי בבוקר התקשרתי לעשות "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" וביום שישי עשו את הפדיון. כבר בבוקר התקשר משהו שרצה לראות את הדירה בצהריים. הוא הגיע ואמר שהוא מוכן להשכיר במחיר מלא בלי שום הורדה במחיר. היום ברוך השם סגרתי חוזה ואני מתקשר לשתף ולהודות לבורא. וגם החלטתי שאת דמי התיווך שהייתי אמור לשלם למתווך אני מעביר לטובת התיווך הכי טוב....

ש.ג. מירושלים

"יש הקונה את עולמו בעלות אחד"

היה שותף

לזיכוי הרבים באיזור מגוריך

לפרטים: 1700-720-500

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 1700-720-500

הגאון הגדול רבי שלום משאש שימש כרבה הראשי של מרוקו. במשך השנים זכה לעלות לארץ הקודש וכיהן כרבה הראשי וראש אבות בתי הדין של ירושלים. בצעירותו פרצה במרוקו מגיפת ה"טיפוס" שגרמה לשיתוקם של רבים. רוב החולים סיימו את חייהם תוך זמן קצר. המחלה פגעה אף ברב משאש שרותק למיטה ונזקק למקל הליכה. קיבל הרב את הדין באהבה והתפלל לבורא עולם שירפא אותו. תפילתו עשתה רושם גדול בשמים והרב אט אט התרפא ולא היה נזקק עוד למקל הליכה. עד יומו האחרון המשיך הרב להשתמש במקל הליכה, הוא ציפה אותו בכסף טהור ושם אותו על ידו לקישוט. זאת כדי שכשיביט במקל יזכור הוא את הנס הגדול שעשה איתו בורא עולם... מידי יום עושה איתנו הקב"ה חסדים גדולים ורבים, אך אנו לא תמיד זוכרים את הניסים הקטנים, לרוב מודים באותו הרגע. אם אדם היה מקבל יום יום משכורת מחברו הטוב, מקבל תרופה מהרופא למחלה חשוכת מרפא, כמה היה מודה, משבח ומהלל אותם יום יום? בורא עולם מחייה אותך רגע רגע, לא תתן לו הודיה? לא תשבח אותו מידי יום? הרגלי הטבע והשגרה יוצרים בנו תחושה של הרגל, פחות הודיה, כך זה כלפי אחרים כך זה כלפי בורא עולם. הודיה היא הכלי שלנו להכרת הטוב, להכיר טובה ותודה למי שכרגע נותן לך אוזניים לשמוע את צלצול ההודעה הנכנסת, עיניים לראות את המילים הכתובות, ודעת להבין את המלל... תודה היא מילה קטנה ובה הודיה גדולה על כל מה שאנו מקבלים...

רונן קרתא

שו"ת הלכתי

מאת הפוסק הגאון הגדול רבי עמרם פריד ש"י"א

שאלה: האם מותר לבקש מכהן שיכוון עליו בברכת כהנים על בקשה מסוימת?

תשובה: מותר. מקור: שו"ע סימן קכח.

שאלה: האם הציבור צריך לעמוד בברכת כהנים או שיכולים גם לשבת? תשובה: מעיקר הדין מותר לשבת אבל נהגו לעמוד. ומי שהוא חלש - יכול לשבת. מקור: משנ"ב סימן קכח ס"ק נא.

שאלה: המתפלל ביחידות בביתו האם אומר תחנון בימות השבוע, ו'הוא רחום' בימי שני וחמישי?

תשובה: אומר 'הוא רחום' ביחידות, וכן תחנון בלי נפילת אפיים. מקור: שו"ע סימן קלד סעיף א. משנ"ב סימן קלא ס"ק כ"ו ס"ק יא.

שאלה: המתפלל במקום שאין בו ספר תורה או ספרים, כיצד ינהג לגבי נפילת אפיים? תשובה: יאמר תחנון בלי ליפול על אפיו. מקור: שו"ע סימן קלא סעיף ב, ומשנ"ב ס"ק יא.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל: 6191265@GMAIL.COM

"ועשו לי מקדש – ושכנתי בתוכם"

"בשעה טובה ומוצלחת, ב"חסידי ינון" נפתח בימים אלו בית מדרש

ע"ש הצדיק המלובן ר' ינון חורי זצוק"ל

זכות נדידה וחד-פעמית! להיות שותפים בהקמה -

ניתן להקדיש ולהנציח:

לעילוי נשמת | לרפואה שלמה | להצלחת המשפחה | ארון (תש"ש) | ספסלים | סטנדרים | ספרי קודש | שולחנות

כל תרומה נדבך נוסף בבניין מקדש מעט, במיוחד בימים קשים אלו...

לתרומות והקדשות:

050-9580500 ☎ 1700-720-500 ☎

או חשב' 3640582-בנק הדואר 09- סניף 01 (נא לציין עבור מה)

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" //

